

LYNSAY SANDS

NÁRUČ
PLNÁ VÁŠNĚ

KIO KAN

Copyright © 2017 by Lynsay Sands
Translation © Lucie Majerová, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu FALLING FOR THE
HIGHLANDER
vydaného v roce 2017 nakladatelstvím Avon
přeložila Lucie Majerová
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-504-2

1

„Už jsou tady!“ Murine vzhledla od vzkazu, co právě psala, a zadívala se na komornou. Počkala, až Beth zavře dveře ložnice, a pak promluvila: „A zjistila jsi, o koho jde?“

„Ne.“ Tmavovlasá komorná se zatvářila rozpačitě. „Nikdo v kuchyni to neví nebo mi to nechťjí říct.“

„Ach tak,“ povzdechla si Murine, stiskla rty a v rychlosti vzkaz podepsala. „To nevadí. Jsou to Skoti a cestou domů jistě pojedou kolem Buchannanových nebo Drummondových a dopis jim doručí.“ Kousla se do rtu a začala pergame-nem mávat ve vzduchu, aby inkoust zaschl. „Ještě mi zbyly nějaké peníze, můžu jim za službu zaplatit.“

„Ty si jistě jen strčí do kapsy. Slíbí vám, že tam zajedou, a dopis zahodí dřív, než opustí Danvries,“ pochmurně podotkla Beth. „Proč se raději neobráťte na bratra, aby s tou zprávou někoho poslal?“

„To jsem přece udělala třikrát a nikdy jsem nedostala odpověď,“ připomněla vážným hlasem Murine a mírně zkřivila ústa. „Mám podezření, že Montrose moje psaní zadržel.“

„Proč by to dělal?“

„U něho nikdy nevíš,“ šeptla Murine. „On je prostě... obtížný člověk.“

Beth si odfrkla. „Lord Montrose je sobec a chamtivec, zničí sázkami svůj i váš život. Jenom nechápu, proč by neposlal dopis vašim přátelům.“

„Já taky ne,“ připustila Murine. „Ale jestli to udělal a oni...“ Zase se kousla do rtu, protože teď čelila větším obavám. Pokud její bratr zprávy přece jen odeslal, Saidh, Jo a Edith se vůbec nenamáhaly odpovědět.

Tohle ji skutečně trápilo a marně si lámala hlavu, jestli je při poslední návštěvě něčím nerozzlobila. Nemohla však na nic přijít a raději tedy věřila, že Montrose její vzkazy vůbec neodesílá. Nerozuměla ani tomu, bylo to však snesitelnější než představa, že se k ní tři nejlepší přítelkyně bezdůvodně obrátily zády.

„Už je to snad suché,“ zamumlala, rychle list srolovala a zapečetila.

„Jak se k těm Skotům chcete dostat, aby to bratr neviděl?“ zeptala se Beth.

„Slyšela jsem, že nakázal kuchařce, aby připravila spoustu jídla a pití, až Skotové dorazí.“ Murine si vsunula svitek do rukávu a zkontrolovala, jestli se nezmačkal nebo nevyčuhuje. „Podstrčím dopis jednomu z nich, až bude Montrose zabraný do jídla.“

„Váš bratr někomu nabízí jídlo a pití zdarma?“ procedila Beth mezi zuby. „To si ani neumím představit. Ten lakomec by se jindy spíš zalkl, než by někomu něco dal.“

„Mám dojem, že je chce nalévat pivem a whisky, aby byli povolnější a vzali si za ty koně, co od nich chce, místo peněz dlužní úpis.“

„Aye, lord Montrose přece už žádné peníze nemá. Dávno prohrál svůj majetek i vaše věno,“ dodala Beth s hořkostí v hlase.

Murine jen odevzdaně přikývla, protože se o tom nechtěla bavit. Zdrtilo ji, když se o tom doslechla. Dokud jí ještě zbývalo věno, měla naději, že se třeba provdá, bez věna ta naděje padla. Zbytek svých dní tedy nejspíš stráví na Danvries jako stará panna, vydaná na milost a nemilost sobeckému bratrovi. Pokud ho tedy její přítomnost neotráví a prostě ji nepošle do kláštera.

Na nic tak depresivního teď nesměla myslet. Honem si uhladila šaty, narovнала se v ramenou a zamířila ke dveřím. „Pojď. Posadíme se ve velkém sále k ohni, dokud nepřijdou. Až sluhové donesou jídlo, přisedneme si ke stolu a já někomu ze Skotů podstrčím dopis.“

„Doslechl jsem se, že máš prvotřídní koně, a je to pravda.“

Dougall trpělivě čekal, zatímco Montrose Danvries přejel dlaní po boku klisny a začal ji zkoumat ze všech stran.

Potom přistoupil k hřebci a stejně dlouho si prohlížel jeho hlavu, kohoutek, boky a nohy. Nakonec s výrazem uznání a obdivu koně pohladil po lysině a zamumlal: „Přesně jak jsem doufal.“

„Jestli jsi spokojený, mohli bychom si promluvit o platbě,“ nadhodil Dougall.

Danvriesovi přelétlo po tváři pár neurčitých výrazů. Pak se s falešným úsměvem otočil k hradu. „Pojďme dovnitř, něčeho se napijeme.“

„Říkal jsem to,“ zašeptal Conran, který stál vedle Dougalla. „Ten bastard nemá peníze. O všechno přišel, když se naposled sázel proti svému králi.“

Dougall povzdychl, protože v hlase mladšího bratra zaslechl kromě rozmrzelosti i uspokojení. Conran byl vždy pyšný, že něco odhadl předem.

„Jen pojďte, pánové,“ hodil Montrose Danvries přes rameno a vykročil. „Musíme toho hodně probrat.“

Dougall zaťal zuby a zachmuřeně zíral na jeho vzdalující se záda. Danvries mu měl hodit váček s penězi, a tím by věc skončila. Pokud chce něco „probrat“, buď skutečně nemá čím zaplatit, nebo chce smlouvat o ceně. Jenže Dougall se nehodlal nechat napálit. Přesto mávl rukou, aby umlčel reptajícího bratra, a vyšel za hostitelem ze stáje. Měli za sebou dlouhou cestu a už se opravdu potřebovali něčeho

napít. Danvries jim mohl dopřát aspoň trochu jídla a piva, než se se zvířaty vydají zpátky do Skotska.

„Pokusí se tě nějak ošidit,“ varoval ho cestou Conran. „Angličani jsou bastardi, co by klidně prodali vlastní matku.“

„Ale ne,“ ozval se za jejich zády mladší Geordie. „Prodávají spíš dcery. Staré ženské nemají takovou cenu. Jsou většinou zahořklé po životě s takovými parchanty. Jejich dcerunky, to je ovšem jiná. Když je dostaneš ještě mladé, můžou být hezké a sladké jako skotské dívky. Teda skoro,“ dodal důrazněji.

„Danvries nemá matku ani dceru, tak to snad nehrozí,“ zavrčel Dougall netrpělivě.

„Má sestru,“ podotkl Conran, a když na něj Dougall překvapeně pohlédl, pokýval hlavou. „Nějakou starou pannu, kterou milý lord připravil o věno.“

„Prohrál její věno?“ užasl Geordie, když se Dougall neo-zval. „To není zakázané?“

„Slyšel jsem, že ho otec v poslední vůli ustanovil jejím poručníkem, takže to věno měl pod kontrolou,“ odpověděl Conran a pokrčil rameny.

Dougall jen zavrtěl hlavou. Mlčky přešli nádvoří, vstoupili do hradu a došli ke vchodu do velkého sálu. Rozhlédli se.

Za stolem seděli vojáci a užívali si oběda, služebné odnášely talíře a u krbu se krčila jakási dáma. Dougall o ni jen zavadil pohledem, a ihned se na ni zadíval lépe. Byla mladá. Ne už děvče v rozpuku, spíš dvacetiletá, avšak stále panensky kouzelná. Usoudil, že jde nejspíš o lordovu ženu a že má ten mizera z pekla štěstí. Zářila totiž jako oheň, osvětlující temný sál. Růžové šaty s bílou krajkou zdůrazňovaly ladnou postavu, světlé vlasy jí ve vlnách splývaly po ramenou a zádech.

Skláněla se nad výšivkou, ale když Danvries rozkázal, aby přinesli pivo, zvedla na chvíli hlavu a Dougall si mohl prohlédnout její tvář. Rty ve tvaru srdce, velké laní oči,

rovný nosík v oválném obličejí – jedna z nejhezčích žen, jaké kdy viděl. Danvries má rozhodně štěstí.

„Posaďte se.“

Dougall odtrhl oči od zjevení u krbu, protože si uvědomil, že se zastavil ve dveřích, kdežto lord už sedí za dlouhým stolem a s pobaveným výrazem ho pozoruje, jako by byl zvyklý, že muži jeho manželku takhle okukují.

Dougall tedy zavedl bratry ke stolu, posadil se na lavici, kam Danvries ukázal, a všiml si, že z toho místa má na ženu u krbu dobrý výhled. Vlastně na ženy, opravil se v duchu. Vedle blondýnky seděla tmavovlasá komorná, kterou však krása její paní dokonale zastínila, a tak ji přehlédl.

„Moje sestra,“ ozval se tiše Danvries.

Sestra? To slovo zaznělo v Dougallově mysli, a přitom pocítil úlevu, kterou nechápal. Nešlo o žádnou utrápenou starou pannu, jak naznačoval Conran, ale na tom, jestli je to lordova žena nebo sestra přece nezáleží, ujišťoval se a zadíval se na hostitele. Ten se právě odmlčel a podezřele si svou sestru prohlížel.

Dougall se zamračil a promluvil jako první: „Takže k té platbě za koně...“

„No ano,“ řekl lord s nepatrným úsměvem. „Jsou to opravdu pěkní koně. Lord Hainsworth nepřeháněl, když tvrdil, že se v chovu skvělých koní vyznáš.“

Dougall mlčky přikývl, protože čekal na nějaké „ale“.

„Nicméně...,“ pokračoval Danvries a Dougall zvedl oči v sloup. „Nicméně“ je bohužel pořád jenom ‚ale‘, na slovech tolik nezáleží.

„Nicméně?“ zopakoval, když Danvries váhal, co říct.

„No, měl jsem peníze připravené, jen jsem měl bohužel smůlu.“

Ta sázka s králem, uvědomil si Dougall, to nebyla smůla, ale hloupost. Anglický král přece vždycky vyhraje sázku, zvláště když do souboje s dřevci nasadí La Bete, jejíž jezdec

ještě nikdy neprohrál. Naprostá pitomost. O to by se však Dougall nemusel starat, kdyby sem nevážil cestu zbytečně.

Hlasitě si povzdechl a vstal. „Takže už ty koně nechceš...“

„Ale ne ne, chci je,“ opáčil Danvries rychle a popadl ho za ruku, protože i Dougallovi bratři vstávali. Dougall stočil oči k místu, kde ho lord Danvries držel, a ten ruku ihned odtáhl. „Promiň, posad se, ty koně samozřejmě chci.“

„Jen za ně nemůžeš zaplatit,“ řekl Dougall suše a zůstal stát.

„Ne. Teda ano, můžu,“ opravil se Danvries. „Jistěže můžu.“

Dougall ve stoje vyčkával a lord nerudně zavrčel. „Tak se posad, ať to můžeme probrat. Bolí mě za krkem, když musím zaklánět hlavu.“

Dougall si pomyslel, že není o čem diskutovat. Lord Montrose Danvries buď zaplatí, nebo ne – a to je celé... Právě se však objevila děvečka se džbánem piva, a tak si zase sedl. I bratři se svezli zpět na lavici; přece jen měli za sebou dlouhou prašnou cestu. Dobrá. Ať má lord Danvries šanci, než dopijí pivo, a pokud potom nevytáhne váček s penězi, prostě zas odjedou a svoje dobré koně vezmou s sebou.

Dougall zvedl džbánek ke rtům a přitom zalétl pohledem ke světlovlasé paní u krbu. Tiše rozmlouvala s komornou a občas vrhla pohled ke stolu.

„Jsem si jistý, že za dva týdny ty peníze seženu,“ prohodil Danvries a přitáhl tím k sobě pozornost.

Dougall si povšiml, jak překotně a úzkostlivě to lord vyslovil, přesto přikývl. „Dva týdny ti počkám. Až budeš mít peníze, můžeš si pro koně poslat. Ale jestli to nevyřídíš do měsíce, nemůžu slíbit, že...“

„Ne ne,“ přerušil ho Danvries, „ty mi nerozumíš. Já je potřebuju hned. Nemůžu být bez koně, já...“

„Co se stalo s tím tvým?“ zeptal se Dougall.

Danvries sklopil hlavu, zadíval se stranou a zkrřivil rty. Místo něho promluvil Conran. Naklonil se k bratrovi a zašeptal. „Byla to nejspíš součást sázky.“

Dougall povzdychl. Ten chlap prohrává celý svůj život. Zavrtěl hlavou a pokračoval: „Jistě nebudeš bez koně. Viděl jsem jich ve stáji nejmíň třicet a...“

„Ty patří mým mužům, ne mně,“ odpověděl lord nevrle. „Já prostě potřebuju koně. Pán bez koně je jako král bez království.“

„A koupě bez platby není koupě,“ opáčil Dougall rázně. Neměl slitování s někým, kdo bláhově prosázel majetek i koně. Za života Danvriesova dědečka proslulo panství Danvries jako jedno z nejbohatších v Anglii. Jenže pak přešlo do rukou vnuka, který podle všeho špatně hospodaří a neustále prohrává v sázkách, aniž by se tím nějak zvlášť trápil. Jeho bratr by prý byl mnohem lepší hospodář.

„Ale já zaplatím, jen mi chvíli potrvá, než ty peníze seženu,“ ozval se Danvries skoro prosebně. „Jistě bys mi koně mohl nechat na úvěr, ne?“

Dougall na něj upřel oči a pak se zadíval na jeho sestru. Nehnutě zírala na vyšívání; zdálo se, že poslouchá, co si povídají, a měl chuť lordovi vyhovět kvůli ní. Hřebce chtěl jistě pro sebe a klisnu snad pro ni. Nejspíš dokázal prohrát i jejího koně – a Dougallovi přišlo ohavné, že by měla trpět kvůli bratrovým špatným návykům. Jenomže na úvěr nikdy nedával. Potřásl hlavou. Buď za své koně dostane zaplacení hned, nebo se sebere a půjde. Muži, který klesl tak hluboko, se nedá věřit.

„Žádný úvěr nebude,“ řekl co nejkldněji a vstal.

„Počkej přece...“ Lord ho znovu chytil za ruku a už se tvářil zoufale. Přitom se začal rozhlížet, jako by usilovně hledal něco, na co by Dougalla nalákal nebo za co by koně vyměnil. Dougallovi se sevřel žaludek, když se lord upřeně zadíval na svou sestru. To by přece nemohl...

„Moje sestra.“

Dougall přimhouřil oči.

„Nech tady koně a vem si ji,“ vyhrkl Danvries,

„Nepřijel jsem přece na námluvy,“ odsekl Dougall.

„Nemyslel jsem, že se s ní máš oženit!“ zvolal Danvries.

Dougall se zamračil a předstíral, že nechápe, aby se lord mohl zamyslet a vzít svůj návrh zpět. „Má u nás zůstat jako zástava? Nebo snad jako rukojmí, než za koně zaplatíš?“

Danvries zaváhal, zadíval se ke krbu a pak už rozhodněji na Dougalla. „Spíš si ji nech *místo* platby. Dokud nebudeš mít pocit, že už ti hodnotu koní vynahradila. Pak ji zase vrátíš...“

Od krbu se ozvalo zděšené vyjeknutí. Blondýnka se ohlédla ke stolu a pak rychle stočila hlavu zpět. Jestli Dougalla lordův návrh pokoušel – a kdyby měl být upřímný, představa takové ženy v posteli se zdála víc než svůdná – její reakce ho odradila. Nikdy si žádnou nemusel brát násilím a nehodlal s tím začínat.

Stočil pohled zpět k lordu Danvriesovi a zatvářil se znechuceně. Ten chlap si své sestry váží tak málo, že je ochotný ji prodat jako sexuální otrokyni, nebo spíš vyměnit za dva koně. Už se nedalo věřit, že jednoho chtěl pro ni. Možná pro snoubenku, pokud nějakou měl, ale na tom už nezáleželo. „Takovou nabídkou zahanbuješ svou sestru, sebe i mě!“ Dougall se otočil k bratrům. „Tady jsme skončili.“

Nemusel se namáhat; Conran, Geordie i Alick už byli na nohou.

Když se Skoti zvedli od stolu, Murine se zachvěla a úlevně si vydechla. Teprve teď si uvědomila, že zadržovala dech od chvíle, kdy jim Montrose nabídl, že ji vymění za jejich koně. Ještě se jí z toho točila hlava, tomu se přece nedalo uvěřit. Ona a bratr spolu bohužel nevyrostali a společně strávili málo času, takže k sobě neměli blízký vztah. Ale pořád to byl její *bratr*, měl se o ni starat, když se po otcově smrti stal jejím poručníkem, a on si ji dovolí nabízet jako nějakou poběhlíci...

Murine se toporně zvedla, polkla na prázdno a chtěla se rychle vytratit ze sálu, aby s bratrem po takovém výstupu

nemusela mluvit. Komorná Beth se už také zvedla, a tak ji rychle vedla ke schodům. Sotva zdolaly první dva, Montrose vykřikl: „Ne, počkej ještě! Jestli nechceš tak... já peníze seženu.“

Murine nezpomalila, ale ještě se ohlédla a všimla si, že velitel Skotů znechuceně kroutí hlavou a odchází.

„Dnes večer!“ volal zoufalý Montrose. „Pohostím vás, odpočínáte si a já mezitím seženu peníze!“

Murine viděla, že se Skot zastavil ve dveřích, obrátil se a ušklíbl se na Danvriese, jako by sledoval nějaký hmyz. Ještě zalétl očima k místu, kde předtím seděly, a tak Murine rychle zdolala posledních pár schodů, aby ji nezahlédl. Zpět do sálu se zadívala až ze skrytu zastíněného odpočívadla. Když seděla u ohně ve velkém sále, odvažovala se na hosty vrhat jen rychlé, kradmé pohledy. Teď si však každého ze Skotů dobře prohlédla.

Všichni byli vysocí, urostlí, tmavovlasí, ale Murine stácela pohled na toho, který se zdál být jejich vůdcem. Nedomohla říct proč.

Pohlední muži, ale on jí z nějakého důvodu připadal nejpritažlivější. Byl očividně rozzlobený a znechucený návrhem jejího bratra, ale tak se tvářili všichni. Když se však podíval směrem k ohni, jako by ji hledal, měl v očích ještě něco jiného. Ne snad přímo lítost, spíš zájem, možná i soucit.

„Do večera peníze seženu. Nejpozději zítra ráno,“ řekl rozčileně Montrose a Murine i vůdce Skotů se na něj neochotně zadívali. „Můj soused a přítel Muller měl o sestru vždycky zájem,“ dodal. „Rád zaplatí za to, že s ní bude moci strávit nějaký čas.“

Murine si musela zakrýt ústa, aby potlačila výkřik. Nabídnout ji těm mužům za koně bylo strašné, ale nabídnout ji Mullerovi? Při té představě se jí obrátil žaludek. Skot byl natolik rytířský, že nabídku odmítl. Muller rozhodně ne, ten by po té příležitosti skočil a bylo by mu jedno, jestli je Murine vůbec svolná. Stala by se z ní v podstatě...

„Děláš ze své urozené sestry děvku. Na tom se já podílet nebudu.“

Murine se zarazila, když Skot vyslovil slovo, na které myslela.

„Ať peníze seženeš nebo ne, tobě už koně neprodám,“ dodal chladně. Když se pak otočil na podpatku a vyšel se svými muži ze sálu, Murine si skoro přála, aby mohla jít s nimi.

Místo toho se otočila, chytila Beth za ruku a vedla ji dál chodbou.

Musí se odtud dostat, a to hned. Montrose nebude ztrácet čas, svůj plán jistě uskuteční, a ona musí zmizet, než Muller dorazí, aby si vyzvedl kořist.

Jakmile se Murine ocitla ve svém pokoji, nařídila komorné: „Přines mi z kuchyně prázdný pytel, ale tak, aby tě nikdo neviděl.“

Beth přikývla a odběhla. Murine zamířila k truhlám u stěny a začala třídít své věci.

Snažila se rozhodnout, co si vzít a co ne. Cestování na lehkou se zdálo nejrozmumnější. Náhradní šaty, náhradní košile, peníze...

Při tom pomyšlení jí zatrnulo. Měla vlastně jen těch pár mincí, které chtěla dát Skotům, aby doručili její vzkaz. Teď ho doručí osobně a peníze bude potřebovat.

Než se Beth vrátila, Murine si vybrala pár věcí na cestu. Srolovala šaty a pár dalších kousků, co chtěla hodit do pytle.

Služebná se zadívala na přichystané věci a zamračila se. „Vy utíkáte?“

„Ano,“ řekla Murine rozčileně.

Beth zaváhala a pak se znepokojeně zeptala: „Jste si jistá, že je to správné, mylady?“

Murine jen přikývla, sevřela rty a házela srolované šaty do pytle.

„Cestování je nebezpečné i v lepších časech a s větší skupinou, ale osamělá žena...“ Beth při té představě zavrtěla hlavou.

„Montrose nejspíš právě dole sepisuje vzkaz pro Mullera,“ odpověděla Murine trpce. „Jestli hned neodjedu, do večera mi zničí život.“

„Ale mylady,“ řekla Beth se slzami v očích. „Nemůžete cestovat sama. Padnete do rukou banditům, a ti vás zabijí... nebo něco horšího.“

Murine se při těch slovech na chvíli zarazila a vzpomněla si na bratry Colina a Petera, kteří před dvěma lety přišli o život právě na cestách, ale pak pokrčila rameny a vložila do pytle plátěnou spodničku. „Jsou horší věci než smrt, Beth. Třeba zůstat zde a čekat, až mě bratr prodá Mullerovi...“ Zavrtěla hlavou. „Ne, myslím, že to risknu.“

Beth chvíli mlčela a tvářila se rozpačitě; náhle se narovnála v ramenou a prohlásila: „Tak já půjdu s vámi.“

Murine zaváhala, protože nabídka se jí líbila, ale pak s povzdechem řekla:

„Ne, nepůjdeš. Zůstaneš tady.“

„Ale...“

„Potřebuji tě tady. Pomůžeš mi utajit, že jsem odešla,“ přerušila ji Murine rázně.

Beth chtěla protestovat, ale rozmyslela si to, a nejspíš se zeptala: „Jak to mám udělat?“

„Kdyby mě Montrose hledal, řekneš mu, že spím a pošleš ho pryč.“

Murine nevěřila, že ta lest zafunguje. Použila ji jako záminku, aby služebnou nemusela brát s sebou. Existovala jen malá naděje, že se jí skutečně podaří utéct dost daleko, tušila, že ji dostihnou a přivedou zpátky během jednoho dne. Ale i kdyby se to podařilo... no, jak řekla Beth, cesty jsou nebezpečné. A o to šlo. Jedna věc byla riskovat vlastní život ve snaze zachovat si čest, riskovat i Bethin život však něco úplně jiného.

„A kam půjdete?“ zeptala se Beth úzkostlivě, když ji doprovázela ke dveřím.

„Prokloužnu po zadních schodech do kuchyně a pak se proplížím ven, abych se dostala k Henrymu a...“

„Myslela jsem, kam půjdete, až opustíte Danvries,“ přerušila ji Beth.

„Aha,“ vydechla Murine a pokrčila rameny. „K Saidh. Kam jinam? Buchannan je myslím nejbliž. Říkala přece, že kdybych někdy potřebovala pomoc, ať se neváhám na ni obrátit. Teď pomoc rozhodně potřebuji.“

„Ano, to ano,“ souhlasila Beth s vážnou tváří a pak se rychle natáhla, aby paní objala.

„Buďte opatrná, mylady, ať se vám nic nestane.“

„Pokusím se,“ zašeptala Murine, a když se odtáhla, přinutila se k úsměvu. „Pošlu pro tebe... pokud budu moci.“

„O mě si nedělejte starosti, já budu v pořádku. Jen o sebe se dobře postarejte,“ řekla dívka a utřela si zaslzené oči.

Murine jí jemně stiskla paži, pak otevřela dveře ložnice a opatrně nakoukla ven. Když zjistila, že chodba je prázdná, vyklouzla a spěchala ke schodům.

„Nemůžu uvěřit, že se ten bastard pokusil vyměnit sestru za pár koní,“ řekl Conran.

Dougall se ušklíbl a pohlédl na udiveného bratra. Po debaklu v Danvriesu zajeli do vesnického hostince na jídlo a pak se vydali na dlouhou cestu domů. V hostinci se bavili jen o tom, komu by teď mohli prodat klisnu a hřebce, a o tom, co je čeká doma. Nechtěli lordově sestře dělat ostudu ve vlastní vesnici, a tak se o nabídce nikdo nezmínil, dokud neopustili Danvriesovo území.

„Hm,“ ozval Dougall tiše.

„Nezdáš se překvapený.“

„Mě už lidi překvapí málokdy,“ řekl Dougall zachmuřeně. „Spíš mě překvapilo, že jste byli tak laskaví a nemluvili o tom ve vesnici, že jste čekali tak dlouho, než jste to vytáhli.“

„To nebyla laskavost,“ ozval se Conran rychle. „Nechtěl jsem si kazit chuť k jídlu. Mohl bych z toho mít zažívací potíže.“

„To jistě,“ souhlasil Dougall pobaveně. Conran jen nechtěl působit změkčile. Dougall si však uvědomil, že i jemu se z toho obracel žaludek.

„Je ti jasné, že teď, když ho to napadlo, ji svému známému stejně prodá,“ dodal Conran ponuře. „Využije ji, aby měl čím splatit dluhy z hazardu,“ řekl Dougall znechuceně a znovu si tu zářivou ženu představil.

„Pokud mu to dovolí,“ dodal Conran. „Třeba to odmítne.“

„Hmmm.“ Dougall zamručel, ale pomyslel si, že jí Montrose nejspíš nedá na vybranou.

Danvries byl zřejmě její poručník, ačkoli byla ve věku, kdy se mohla vdát. „Proč je vlastně stále svobodná?“

Conran pokrčil rameny. „Jak už jsem řekl, mluví se o tom, že prohrál její věno.“

„Ano, ale jak? Mělo být chráněné,“ zamračil se Dougall.

„A ona měla být zasnoubená už jako dítě a dávno pod čepcem.“

„Možná že její snoubenec zemřel,“ nadhodil Conran a dodal: „A král by se do toho určitě vložil a nedovolil by Danvriesovi, aby ji připravil o věno, kdyby to nebyl právě on, kdo sázku vyhrál.“

„Takže se nikdy nevdá,“ řekl Dougall zamyšleně.

„A bude po všechny dny vydána na milost a nemilost svému bratrovi,“ uzavřel Conran a zavrtěl hlavou.

„Bože můj,“ vzdychl Dougall. Skoro si vyčítal, že lordovu nabídku odmítl. On by k ní alespoň byl laskavý a možná by spolu i vycházeli... Díky chovu koní přece docela zbohatl. Jediný důvod, proč si ještě nekoupil vlastní panství, byl jejich starší bratr Aulay, který potřeboval pomoc při výchově mladších bratrů a sestry, když jejich rodiče zemřeli. Věno nevěsty pro něj tedy nebylo nezbytně nutné. Na druhou stranu tu ženu neznal. Byla dost hezká, ale její bratr naprostý slaboch s mnoha zlovyky. Co když to samé platilo i o ní?

Ale... Dougall si vzpomněl, jak zalapala po dechu, když bratr vyslovil tu nabídku...

Pak vzpomínku zahnal. Neměl důvod cítit se provinile. Vždyť tu dívku vůbec nezná.

„Škoda,“ řekl Conran tiše. „Je to krásná žena.“

Dougall jen přikývl.

„Vypadala sladce a skromně,“ poznamenal Geordie z druhé strany, když chvíli mlčeli.

„Ano, vypadala,“ povzdechl si Dougall. „Snad se lord svého plánu vzdá, když jsem mu odmítl prodat koně.“

„Prozatím možná,“ řekl Conran pochybovačně. „Spíš bude pokračovat v naději, že si to rozmyslíš, až schrástí peníze. Nebo si koně později koupí od někoho jiného...“

Dougall o tom nechtěl dál přemýšlet, a tak raději mlčel. Nechtěl si představovat, že Montrose sestru prodá jako lacinou holku. Kromě toho před sebou na cestě něco zahlédl a snažil se rozeznat, o co jde.

Conran také zpozorněl, zadíval se před sebe a přimhouřil oči.

„Vypadá to, že před námi jede někdo na koni, ale...“

„To je tedy dost zvláštní kůň,“ zamumlal Dougall. Zdál se široký a hranatý, pohyboval se dost neohrabaně.

„Není to kráva?“ zeptal se Conran udiveně, když se přiblížili.

„Býk,“ opravil ho Dougall, když se jezdec posunul a on zahlédl rohy na hlavě toho zvířete. „A jestli se nepletu, jezdec je žena. Má na sobě šaty.“

„Hmmm,“ zabručel za nimi Alick. „Růžové šaty. Takové na sobě měla lady Danvriesová.“

„Aye, máš pravdu,“ souhlasil Dougall a popohnal koně.

„A kruci,“ vydechla Murine, když zaslechla dusot kopyt. Mužů na koních si všimla už před nějakou chvílí a poznala v nich Skoty, od kterých se Montrose snažil koupit koně.

Mohlo to být horší. Bratr mohl zjistit, že utekla, a pronásledovat ji, ale ani tohle se jí nelíbilo. Šlo přece o muže, kterým se ji bratr pokusil prodat; nechtěla znovu čelit pocitu zahanbení.

„Paní!“

Murine upírala pohled přímo před sebe a doufala, že když bude předstírat, že neslyší, muž ji nechá být a bude pokračovat v cestě.

„Lady Danvriesová,“ řekl Dougall o něco hlasitěji, a když se opět neozvala, pokračoval: „Váš bratr se neobtěžoval zmínit, že jste hluchá, když vás nabízel. Ale mohlo mě to napadnout. Očividně je to podvodník, takže se nejspíš snažil vyměnit vadnou dívku za kvalitní zvířata.“

Murine rozhořčeně zalapala po dechu, přestala předstírat, že neslyší, a prudce se otočila.

„Já nejsem vadná! A vy byste měl štěstí, kdybyste mě dostal, já jsem cennější než... stovka vašich koní!“

Když Dougall zkrivil ústa a povytáhl obočí, uvědomila si, co řekla, a rychle dodala: „Ne že bych souhlasila s takovým hanebným obchodem.“ Znovu se otočila dopředu a zamumlala: „Můj bratr se zřejmě zbláznil, když klesl tak hluboko.“

„A tak utíkáte, než vás nabídne někomu, kdo není tak čestný jako já a mohl by to přijmout?“

Murine se nespokojeně zamračila. Přesně to dělala... nebo se o to pokoušela. A teď se strchovala, že by tenhle muž mohl nějak zasáhnout a zabránit jí v útěku.

„Dougalle!“

Murine se ohlédla a vytřeštila oči, když uviděla, že jeho muži, kteří se dosud drželi zpátky, najednou pobízeli koně, aby je dohonili.

„Co se děje, Conrane?“ mračil se Dougall.

„Jezdci,“ vysvětloval bratr a pohlédl směrem k Murine. „Myslím, že po té dámě jdou Danvriesovi muži.“

Murine tiše zaklela a začala otáčet býka směrem k lesu, kde se chtěla schovat. To už je zbylí Skoti dohnali a koně jí zahradili cestu.

„Na to není čas, mylady,“ řekl Conran soucitně. „Jedou rychle, nestačila byste se skrýt.“

„V tom případě ji musíme skrýt my,“ prohlásil Dougall. „Postavte se dokola a zakryjte jí vlasy a šaty. Já jedu naproti jezdci.“

Murine otevřela ústa, aby zaprotestovala; nakonec jen vyjekla, když jí na hlavě přistála čapka.

„Zastrčte si vlasy, děvče,“ řekl někdo.

„A ještě tohle, pod to schováte šaty,“ řekl někdo jiný a hodil jí kolem ramen plášť.

Murine se nehádala, neohrabaně si zastrčila vlasy pod čapku, plášť přitáhla k tělu a rozhlédla se. Její býk byl nižší než koně, a ti zakryli to, co plášť nedokázal.

Teď tam zbyli jen tři a dva koně bez jezdci, které Skoti chtěli prodat jejímu bratrovi.

„Možná bychom měli...“ Než stihla větu dopovědět, někdo přes ni přehodil další pláštík, který jí zakrýval i hlavu. Pak ucítila tlak na zátylku a někdo ji tiše nabádal, aby se přitiskla k býčímu hřbetu. Murine doufala, že to postačí, a ignorovala skutečnost, že se jí v té poloze pod těžkou látkou špatně dýchá. Zavřela oči a začala se modlit.

Než k Dougallovi dorazili angličtí jezdci, podařilo se mu vrátit o několik koňských délek zpátky. Doufal, že je dostatečně daleko od ženy, kterou se jeho bratři snažili ukrýt. Kdyby ji Angličané objevili, musel by se rozhodnout, jestli bude o dívku bojovat, nebo ne. Zatím si nebyl jistý, jestli to udělá. Nešlo o to, že měli přesilu. On i bratři byli zkušení bojovníci, snadno by porazili dvacet líných, špatně vycvičených anglických vojáků. Ale nevěděl, jestli půvabná lady Danvriesová stojí za to, aby pro ni bojoval a zabíjel. Pokud

je stejná jako její bratr, pak proč se o ni starat. V tu chvíli se zdálo nejlepší trochu improvizovat.

„Sehnal snad Danvries peníze na koně?“ zeptal se zlehka místo pozdravu, jakmile jezdci zastavili.

„Ne.“ Muž v čele se podíval přes jeho rameno na bratry. „Hledáme sestru lorda Danvriese. Vyjela si na projížďku a ještě se nevrátila. Jejího bratra to znepokojilo.“

„Tak na projížďku?“ zeptal se Dougall a předstíral překvapení. „Jste si jistý? Myslel jsem, že přišla o koně. Když jsme přijeli, seděla v sále, a když jsme odcházeli, šla nahoru po schodech.“

„Ano.“ Muž se zamračil a zadíval se na cestu, po níž přijel. „Takže musela odejít až po vás a někde jsme ji minuli nebo musela jet jinudy.“

„To by dávalo smysl,“ souhlasil Dougall a zatajil, že se s bratry ještě zdrželi v hostinci.

Muž přikývl a zase obrátil koně. „Tak šťastnou cestu.“

„I vám,“ řekl Dougall vesele a s úsměvem sledoval, jak voják vede své muže pryč. Ani nemusel lhát. Páni, Angličané jsou vážně hloupí. Ovšem teď se musí vypořádat s tou ženou, přiznal si a úsměv mu zmizel z tváře.

Ale... dobrá. Dougall potřásl hlavou a vrátil k bratrům.

„Hledají ji, že?“ zeptal se Conran, když ustoupili stranou, aby se Dougall s koněm dostal k býkovi.

„Ano.“ Dougall pohlédl na lady Danvriesovou a očekával, že mu poděkuje za pomoc. Ona však mlčela; stále se choučila na býkovi a plášť ji zakrýval jako pytel pšenice.

Doughall se zamračil, strhl z ní látku a pak se rychle naklonil, aby ji stihl zachytit, protože začala klouzat z býkova hřbetu.

„No,“ vydechl Conran znechuceně, když ji Dougall v bezvědomí přetáhl na svého koně, aby si ji prohlédl. „Vypadá to, že nám tady umřela. To by mohlo způsobit potíže s Angličany.“

„Ne, je to jenom mdloba,“ řekl Dougall, odtrhl pohled od její bledé tváře a zkontroloval, jestli se jí pohybuje hrudník. Dýchala, ale mělce.

„To nemohou být mdloby,“ namítl Alick a postavil se v sedle, aby na dívku dohlédl. „Jestli měla dost odvahy, aby se pokusila utéct, jistě by neomdlela z trochy leknutí.“

„Ledaže by ji k útěku nepřiměla odvaha,“ podotkl Conran.

„Co jiného by to mohlo být?“ Alick se zamračil.

„Možná jí chybí rozum, který většinu dává Bůh,“ nadhodil Georgie.

„Tahle holka není hloupá,“ vyhrkl Conran. „A rozhodně není blázen. Vy dva byste se měli stydět, že tak mluvíte.“

„Proč tedy omdlela?“

Conran ji přelétl pohledem a řekl: „No, možná je nemocná. Jejímu bratrovi na jejím zdraví příliš nezáleží, tak třeba onemocněla.“

„A možná byste se měli přestat chovat jako banda kleve-tících bab,“ řekl Dougall a posunul dívku na pohodlnější místo, „abychom mohli pokračovat v cestě.“

Conran povytáhl obočí. „Vezmeme ji teda s sebou?“

„Těžko ji můžeme nechat tady u silnice v tomhle stavu, ne?“ podotkl Dougall podrážděně. „Vezmeme ji s sebou, dokud se neprobudí.“

„A co pak?“ Conran přimhouřil oči.

„Pak se zeptáme, kam má namířeno, a jestli to máme při cestě, doprovodíme ji,“ rozhodl starší bratr a zamračil se. Už s ní začaly být potíže a to ho netěšilo.

„A co když to nemáme při cestě?“ zeptal se Conran. „Nebo mineme to místo, kam měla namířeno?“

„To vyřešíme potom,“ řekl Dougall s nucenou trpělivostí. „Teď bych byl rád, kdybyste pohnuli zadkem a vyrazili.“

„Dobře dobře, nemusíš křičet,“ řekl Conran konejšivě. „Je vidět, že tě to děvče vyvedlo z míry.“ Rozhlédl se kolem a pak se zeptal: „A co ta její kráva? Tedy býk.“

Dougall se zamračil, pohlédl na zvíře a pokrčil rameny. „Nechte ho tady, jistě najde cestu domů sám. Danvries si pak třeba pomyslí, že býček sestru shodil, a nechá ji hledat někde tady v lese.“

„Ale až se dáma vzpamatuje, nebude mít na čem jet,“ podotkl Conran.

„Tak pojede se mnou,“ řekl Dougall suše.

„Ano, ale co když míří někam docela jinam než my? To by těžko zvládla bez té své potvory.“

„Je to býk, Conrane,“ podotkl znechuceně Dougall. „Žádný rozumný člověk si přece nevyjede na býkovi.“ Netrpělivě si povzdechl a zavrtěl hlavou. „Koně jí můžeme poskytnout, máme s sebou dva náhradní.“

„Ta krásná zvířata, za která bys dost utržil?!“ podotkl Conran ostře. „Snad nemyslíš...?“

„Já myslím, že už ty řeči nechci poslouchat, a těším se, až budu pryč,“ odsekl Dougall. „Dělejte si s tou krávou, co chcete, ale my teď pokračujeme dál.“

Pobídl patami koně do cvalu a lady Danvriesová začala na jeho klíně nadskakovat jako pytel ovsu. Dougall zamručel, zpomalil koně, posunul si ji v náručí a znovu se rozjel. Uvědomil si však, že se na tu dívku neustále dívá a přemýšlí, jak by se zachovala, kdyby na její výměnu za koně přistoupil. Nenabídl ji bratr někomu už dřív? Na něco takového pomyslel poprvé a z nějakého důvodu ho to rozzlobilo. Zachmuřeně zíral na cestu před sebou a ještě zrychlil. Zároveň však dívku pevněji sevřel, aby mu nepadala z klína.